3L.01

openbaar ministerie

Parket procureur des Konings
HALLE-VILVOORDE
Uitvoering

Systeemnr: **24CO7115**
Pvnr: HV/N/55/ET/000052/2024
Kabinet: PK8
Rolnr: 24N001686
Plichtnr: 3
Betichtenr: /
Vonnisnr: /
Zittingsdatum: 26 april 2024
Datum : 26 april 2024

verz.: Nerviërsstraat 60 - 1730 Asse

De heer / Mevrouw de directeur **Centrum voor illegalen Caricole**
Tervuursesteenweg 302
1820 Steenokkerzeel
België

Gelet op het verzoekschrift tot invrijheidstelling ingediend door [redacted]

Gelet op

de beschikking van heden van de raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waarbij de invrijheidstelling van betrokkene bevolen wordt;

BEVEELT de directeur van het centrum betrokkene **onmiddellijk in vrijheid te stellen**, indien hij/zij voor geen andere redenen aangehouden is en onder voorbehoud van beroep door de dienst Vreemdelingenzaken;

De procureur des Konings

26.04.2024
11u20

VEERLE ANGILLIS
ATTACHE LOGISTIEK
TRANSITCENTRUM CARICOLE

Datum van uitspraak
26 april 2024
referte
HV55.ET.000050/24
Systeemnummer
24CO7115
Rolnummer
24N001686

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

27e kamer (Correctionele Raadkamer)

VERZOEKSCHRIFT W. 15.12.1980

INZAKE: [redacted]

Verzoek(st)er

TEGEN: **DE BELGISCHE STAAT,**
vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor asiel, migratie en administratieve vereenvoudiging - Dienst Vreemdelingenzaken

Zetel:
Niko DE CAMPS — voorzitter van de kamer
Cloë ADAMS — assistent aangesteld conform artikel 329 Ger.w.

Openbaar Ministerie:
M. VAN DEN EERDEWEGH — Substituut procureur des Konings

De Raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel heeft volgende beschikking gewezen:

Gelet op:

- Het verzoekschrift dat op 19 april 2024 werd neergelegd ten verzoeke van [redacted] door Meester CHIHAOUI Zouhaier, advocaat;
- De door Dienst Vreemdelingenzaken aan de bundel toegevoegde nota, die door bemiddeling van het Openbaar Ministerie aan de bundel werd toegevoegd;
- De verzoekende partij verschijnt niet, er wordt een nota neergelegd vanuit de gevangenis;
- De raadsman van verzoeker, Meester CHIHAOUI Zouhaier lichtte ter terechtzitting zijn verzoek toe, en die een stuk neerlegt;
- De heer Mickaël SPLINGARD, substituut-procureur des Konings gaf advies;
- De verwerende partij verscheen niet, noch iemand voor hem.

Wat betreft de ontvankelijkheid

De verzoeker werd in het Gerechtelijk Arrondissement Brussel aangetroffen en het verzoekschrift beoogt het onderzoek van de wettelijkheid van de door de verweerder bevolen vrijheidsberoving.

Het verzoek is in zoverre dit doel nagestreefd wordt, naar materie en territorialiteit ontvankelijk.

Wat betreft de grond van de zaak.

De Raadkamer verwijst naar de inhoud van het verzoekschrift en naar de door Dienst Vreemdelingenzaken aan de bundel toegevoegde nota, die door bemiddeling van het Openbaar Ministerie aan de bundel werd toegevoegd.

Verzoeker heeft de Algerijnse nationaliteit en werd geboren op 23.04.1998 te Ain Oulmene (Algerije).

Op 05.03.2024 komt verzoeker met vlucht TB3408, vanuit Algiers Houari Bourmediene, aan in de luchthaven van Zaventem. Verzoeker is in het bezit van een paspoort van Algerije en een Franse identiteitskaart. De grenscontrole stelt vast dat het paspoort van verzoeker vier valse immigratiestempels bevat en dat de Franse verblijfskaart vervalst is. Verzoeker geeft deze feiten toe en dient een verzoek om internationale bescherming in.

Aangezien verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten wordt aan verzoeker op 05.03.2024 een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11), evenals een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend (artikel 74/5, §1, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet = eerste bestreden maatregel).

Verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Caricole.

Op 11.03.2024 wordt verzoeker gehoord door de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15.03.2024 wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 02.04.2024 wordt aan verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats betekend (bijlage 39bis = tweede bestreden maatregel).

Verweerder stelt dat de wetgever met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, de Opvangrichtlijn heeft omgezet in de Vreemdelingenwet. Artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 8, lid 3, c) van de Opvangrichtlijn. Het strikte detentiekader voorzien door artikel 8 van de Opvangrichtlijn werd door de wetgever niet overgenomen in artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet. Inderdaad, artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet onderwerpt de vasthouding aan de grens niet aan de principes van noodzakelijkheid, proportionaliteit en subsidiariteit (overigens in tegenstelling tot bijvoorbeeld artikel 74/6 van de Vreemdelingenwet, waar de wetgever het detentiekader van artikel 8 van de Opvangrichtlijn wel uitdrukkelijk heeft geïmplementeerd in de Belgische Vreemdelingenwet).

Volgens verweerder vereist de Belgische wetgever aldus enkel een subsidiariteitsafweging wanneer een vreemdeling wordt vastgehouden op grond van artikel 74/6 van de Vreemdelingenwet (cfr. artikel 8.2 van de Opvangrichtlijn), maar niet wanneer een vreemdeling wordt vastgehouden op grond van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst dienaangaande naar de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 , welke een verklaring zou bieden waarom het strikte detentiekader van artikel 8 van de Opvangrichtlijn niet is overgenomen in artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet. Kortom, overeenkomstig verweerder zou volgens de wil van de Belgische wetgever, een vreemdeling die aan de grens een verzoek tot internationale bescherming indient en die niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt, in een eerste fase (vier weken) kunnen worden vastgehouden zonder dat er daarbij overwogen moet worden of er alternatieve maatregelen, i.e. andere maatregelen dan de vasthouding, geschikt zouden zijn. Minder dwingende maatregelen dan de vasthouding aan de grens wordt door de Belgische wetgever aldus letterlijk als onmogelijk beschouwd, omdat ze een toegang tot het grondgebied zouden inhouden.

Verweerder benadrukt in dit opzicht dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het principearrest-Saadi t. Verenigd Koninkrijk; 13229/03 dd. 27.09.20054 heeft geoordeeld dat het geoorloofd is om een verzoeker om internationale bescherming vast te houden om hem te beletten om het grondgebied op onrechtmatige wijze te betreden en zijn verzoek om internationale bescherming snel te behandelen zonder dat de noodzakelijkheid van de detentie moet worden aangetoond. De detentie aan de grens op grond van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet zou dan ook gerechtvaardigd, "zelfs" indien ze niet noodzakelijk zou zijn.

In subsidiaire orde meent verweerder, indien er vooralsnog een subsidiariteits-onderzoek moest plaatsvinden, dat zulks een onderzoek in casu alleszins werd uitgevoerd. In de Belgische rechtsleer wordt gesteld dat, aangezien er volgens de wetgever bij de toepassing van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet geen andere alternatieven dan de vasthouding mogelijk zijn, de individuele beoordeling vereist door artikel 8 lid 2 van de Opvangrichtlijn beperkt is tot de vaststelling dat detentie noodzakelijk is om een effectieve grensbewaking te waarborgen.

Er kan volgens verweerder alleen maar vastgesteld worden dat in de vasthoudingsbeslissing van 05.04.2024 uitdrukkelijk gesteld wordt dat "de opheffing van de vasthoudingsmaatregel bij een verzoek tot internationale bescherming aan de grens zou de grensbewaking van elk effect beroven". Kortom stelt verweerder dat voor zover er al een subsidiariteitsonderzoek zou moeten plaatsvinden bij de toepassing van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet, quod non, is in ieder geval vast te stellen dat dat onderzoek effectief is gebeurd door de passage in de bestreden beslissing dat de opheffing van de vasthoudingsmaatregel de grensbewaking van elk effect zou beroven.

De Raadkamer stelt vast dat de eerste bestreden beslissing dd. 05/03/2024 in fine uitdrukkelijk verwijst naar artikel 74/5, § 1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 als juridische rechtsgrond in uitvoering waarvan de beslissing werd genomen.

Verweerder stelt dat artikel 8, lid 3, c) van de Opvangrichtlijn, bij de voormelde Wet van 21 november 2017, werd omgezet in artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet, zonder dat het strikte detentiekader aangaande de noodzakelijkheid, subsidiariteit en proportionaliteit voorzien door artikel 8 van de Opvangrichtlijn, door de Wetgever werd overgenomen.

Verweerder lijkt er echter aan voorbij te gaan dat het Hof van Cassatie bij arrest dd. 27 december 2017 directe werking verleende aan artikel 8.2 van de Opvangrichtlijn bij toepassing van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet, aldus inclusief het strikte subsidiariteitsonderzoek aangaande de toepasselijkheid van andere minder dwingende maatregelen uit artikel 8.2 van de Opvangrichtlijn.

Het gegeven dat overeenkomstig het arrest Saadi t. Verenigd Koninkrijk; 13229/03 geen noodzakelijkheids-beoordeling zou nodig zijn, laat de subsidiariteitsbeoordeling van de detentie onverlet.

[redacted]

Uit de motivering van de bestreden maatregel dat "de opheffing van de vasthoudingsmaatregel bij een verzoek tot internationale bescherming aan de grens de grensbewaking van elk effect zou beroven", blijkt niet waarom geen andere minder dwingende maatregelen effectief zouden kunnen worden toegepast. Aldus blijkt uit de motivering van de bestreden maatregel geen subsidiarteitsbeoordeling van detentiemaatregel in het licht van artikel 8.2 van de Opvangrichtlijn waaraan directe werking werd verleend bij toepassing van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden maatregel is derhalve niet deugdelijk gemotiveerd in het licht van artikel 8.2 van de Opvangrichtlijn 2013/33/EU.

OM DEZE REDENEN,

Bij toepassing van de wettelijk beschikkingen, door de voorzitter aangeduid, namelijk:

- Artikel 5 van de wet van 20 april 1874, gewijzigd door de wet van 13 maart 1973,
- Artikel 94 van het gerechtelijk wetboek,
- De artikelen 11 tot 13, 16, 31, tot 37, 41 van de wet van 15 juni 1935,
- De artikelen 7, 25, 27, 54, 67, 71 en 72 van de wet van 15 december 1980;

Oordelend bij verstek ten aanzien van de verwerende partij;

BESLIST DE RAADKAMER

Het verzoekschrift **ontvankelijk en gegrond** te verklaren.

Beveelt de vrijlating van verzoeker.

Er werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal voor de rechtspleging, de vordering van het Openbaar Ministerie en de pleidooien;

Deze beschikking is met gesloten deuren gewezen te Brussel op de zitting van 26 april 2024 door de raadkamer bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg, zevenentwintigste kamer, samengesteld Niko DE CAMPS, alleenzetelend rechter, in aanwezigheid van De heer Mickaël SPLINGARD, substituut-procureur des Konings, als openbaar ministerie, en met bijstand van Cloë ADAMS als assistent aangesteld conform artikel 329 Ger.w.

Cloë ADAMS

Niko DE CAMPS

26 04 '24

VEERLE ANGILLIS
ATTACHE LOGISTIEK
TRANSITCENTRUM CARICOLE